

Arrest

nr. 288 863 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DETHIER, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 september 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 mei 2018, 9 oktober 2018, 1 oktober 2019 en 5 juni 2020 dient verzoeker een volgend beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart deze vier volgende verzoeken niet-ontvankelijk. Verzoeker tekent tegen deze beslissingen geen beroep aan.

1.3. Op 31 augustus 2021 dient verzoeker een zesde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidige volgend verzoek op 28 maart 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde bij uw eerste verzoek de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Nangarhar, district Behsud, dorp Samarkhel. U bent Pashtoen van etnische origine en soennitisch moslim. U kent uw juiste leeftijd niet, maar was minderjarig toen u in België aankwam. U verklaarde dat u en uw broer O. geboren waren in Samarkhel maar dat u nog een baby was toen uw ouders naar Peshawar - Pakistan - gingen, waar ook een groot deel van uw ooms woonde. Toen u ongeveer tien jaar oud was keerde uw familie terug naar Samarkhel. In Pakistan waren er problemen met de politie omwille van identiteitsdocumenten. Ook uw ooms keerden terug naar Afghanistan. Jullie huurden een huis in Samarkhel en uw vader opende een klerenwinkel in de Haji Katch Kol markt in Jalalabad. Daar werd hij benaderd door de taliban met het verzoek geld én zijn zoon aan hen te geven. Uw vader weigerde. Er werden dreigbrieven bezorgd en op een nacht werden u en uw vader door de taliban meegenomen naar een huis waar nog drie andere gevangenen waren. Na drie dagen werd uw vader meegenomen. Omdat u protesteerde werd u geslagen. Na een heel groot gevecht konden u en de drie andere personen wegvlugten. Toen u weer thuis was belde uw moeder meteen naar haar broer in Kabul. Nadat de taliban deze oom van u contacteerde met de boodschap zijn neefje naar hen terug te sturen, werd er besloten u het land uit te sturen. U reisde ongeveer vijf maanden vanuit Afghanistan via Iran en Turkije naar Bulgarije en Hongarije en verder via Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 30 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan stelde u de Taliban te vrezende. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument), een foto van uw familie, alsook een kopie van een registratiekaart voor Vluchtelingen in Pakistan (PoR) neer.

Op 28 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en omdat, hoewel u geen volledig zicht bood op uw werkelijke regio van herkomst, toch vast kwam te staan dat u beschikte over een intern hervestigingsalternatief in zowel de stad Kabul als in de stad Jalalabad. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 23 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Als nieuw element haalde u aan dat u nog steeds geen nieuws had over uw ontvoerde vader. U dacht dat hij dood was maar dat uw familie dat voor u verzwegen. De taliban zouden nog regelmatig naar u komen informeren zijn bij uw familie. Tevens heeft u de laatste paar maanden het contact met uw familie in Afghanistan verloren. Ter ondersteuning van dit tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een ongedateerde originele dreigbrief gericht aan uw vader, een originele brief van uw vader gericht aan de dienst bevolking van het district Behsud met de vraag de afgifte van uw taskara te laten bevestigen en erop vermeld de bevestiging door het dorpshoofd en het districtshoofd d.d. 27 januari 2018, 2 originele Skynet verzendingsnota's met afzender Abdul Mateen, Peshawar, Pakistan, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van een Belgisch attest waarin te lezen valt dat u vanaf 5 mei 2018 op consultatie ging bij een psycholoog en 3 vrijwel onleesbare kopieën van Belgische schoolattesten. Op 24 juli 2018 besliste het CGVS dat uw verzoek niet-ontvankelijk was. U legde immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af die een ander licht op de door u naar voren geschoven asielmotieven konden werpen. U beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar uw eerder ingeroepen asielmotieven die als ongeloofwaardig werden beschouwd. U ging hier niet tegen in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 9 oktober 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde contact te hebben gehad met uw moeder die stelde dat u nog steeds gezocht wordt en dus niet kan terugkeren. Ook beweerde u dat uw broers worden lastiggevallen omdat men hen en andere familie vraagt waar u zich bevindt. U legde geen documenten neer in het kader van dit verzoek. Op 23 oktober 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat er geen nieuw element aanwezig was in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U ging hier wederom niet tegen in beroep.

Op 1 oktober 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde ongeveer een jaar in Frankrijk te zijn geweest en daar eveneens internationale bescherming te hebben verzocht. U kreeg er echter te horen dat België u teruggevraagd had en werd vervolgens per vliegtuig teruggestuurd.

In het kader van dit verzoek verklaarde u ten eerste dat de tolk vroeger niet goed vertaalde voor u. Ook herhaalde u dat de taliban u nog steeds zoeken en dat u dit van uw moeder weet. De taliban zouden intussen eveneens het huis van uw oom, waar uw moeder soms verblijft, bezoeken. Daarnaast verklaarde u nieuwe documenten te hebben en legde u een Afghaanse vluchtelingenkaart uit Pakistan ('Proof of Registration'), een foto van uzelf en uw familie op de terugweg van Pakistan naar Afghanistan, en een bevestigingsbrief betreffende de taskara's van uzelf en uw vader voor. Op 4 maart 2020 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat er geen nieuw element aanwezig was in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U ging hier wederom niet tegen in beroep.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 5 juni 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u al vijf jaar in België bent en al veel geleden hebt hier. Voorts haalde u aan dat uw maternale oom A. vijf tot zes maanden geleden gedood werd door de taliban en dat u nu verantwoordelijk bent voor uw familie. Uw broer O. zou sinds ongeveer een jaar vermist zijn. Tenslotte haalde u aan dat er in de hoofdstad continu mensen worden vermoord en dat uw dorp onder controle van de taliban blijft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban op basis van uw eerder aangehaalde problemen. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw vijfde verzoek. Op 29 juni 2021 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot nietontvankelijkheid van uw verzoek omdat er geen nieuw element aanwezig was in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U ging hier wederom niet tegen in beroep.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 31 augustus 2021 een zesde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat de problemen die u eerder aanhaalde nog steeds actueel zijn. Voorts zouden uw problemen nog verergerd zijn omdat de taliban nu aan de macht zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. De kans dat dit zou gebeuren is nog vergroot omdat de taliban u nu als ongelovige beschouwen, gezien u tijd doorbracht in het buitenland. Voorts haalt u aan dat alles in Afghanistan veel duurder is geworden en vreest u dood te gaan van de honger. Tenslotte haalt u aan dat u graag documenten wil bekomen in België, dat u hier graag naar school ging en dat u hier een bijdrage wil leveren aan de maatschappij en een toekomst wil opbouwen met uw familie, die u naar België zou willen halen. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën van de volgende documenten neer: een eigendomsakte van jullie woning op naam van uw oom, een brief van het dorps hoofd ter bevestiging van uw herkomst, de taskara's van uw moeder, twee ooms en twee dorpsgenoten die bescherming kregen in Duitsland, een document van de bank in verband met een hypothecaire lening, het paspoort van uw vader, medische documenten van uw moeder en vier schooldocumenten van uw jongere broers.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Gevraagd of er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken antwoordde u ontkennend (Vragenlijst "bijzondere procedurele node" DVZ). Met betrekking tot uw gezondheids-toestand verklaarde u echter dat u epilepsie hebt, dat u soms neervalt en beeft (Verklaring volgend verzoek, vraag 12). U weet niet hoe dit komt en u geeft aan dat het mogelijk veroorzaakt wordt door stress. Hoewel u geen enkel medisch attest of ander document ter staving van uw medisch probleem neerlegde, oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u procedurele noden had en werden er passende steunmaatregelen genomen. Zo werd het taalgebruik tijdens uw onderhoud bij de DVZ aangepast en kreeg u voldoende tijd om te antwoorden. Uit het document " Verklaring volgend verzoek" blijkt dat u op volwaardige wijze de vragen hebt kunnen beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde asielmotieven en omdat, hoewel u geen volledig zicht bood op uw werkelijke regio van herkomst, toch vast kwam te staan dat u beschikte over een intern hervestigingsalternatief in zowel de stad Kabul als in de stad Jalalabad. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. In uw tweede tot en met vijfde verzoek om internationale bescherming nam het CGVS telkens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat er geen nieuw element aanwezig was in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U tekende geen enkele keer beroep aan. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behalve voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet, met name dat de problemen die u eerder aanhaalde nog steeds bestaan, dat de taliban een hele tijd geleden naar uw huis kwamen en vroegen waar u was, dat uw broer en vader mogelijk overleden zijn zonder dat u het weet en dat u vreest gedood te worden door de taliban (Verklaring volgend verzoek, vraag 13, 15, 19, 21), moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U staft uw verklaringen overigens op geen enkele wijze, waardoor het louter blote beweringen blijven.

Met betrekking tot uw verklaring dat uw de taliban de macht overgenomen hebben in Afghanistan, dat ze daardoor nog gevaarlijker zijn en dat ze voor de schermen één ding zeggen terwijl ze achter de schermen iets anders zeggen (Verklaring volgend verzoek, vraag 15, 21), dient opgemerkt te worden dat het louter verwijzen naar de algemene situatie onvoldoende is om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken.

U verklaarde voorts dat de kans dat de taliban u bij terugkeer zullen vermoorden nog verhoogd is omdat u tijd doorbracht in het buitenland, waardoor ze u nu als ongelovige beschouwen (Verklaring volgend verzoek, vraag 19). Er dient te worden vastgesteld dat dit louter een bewering is die u niet in concreto staft. Het is nochtans in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds soennitische moslim bent (Verklaring volgend verzoek, vraag 9) en u verduidelijkt niet waarom de taliban u na een verblijf in België als ongelovige zouden zien. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd en gedood, zoals u beweert.

Voorts haalt u aan dat alles in Afghanistan veel duurder is geworden en dat u vreest dood te gaan van de honger (Verklaring volgend verzoek, vraag 19). Het CGVS merkt op dat dit een element van socio-economische aard is dat niet kan leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, gezien het geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale

bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Bovendien verwijst u wederom louter naar de algemene situatie, zonder uw verklaring in concreto te staven. Voor een beoordeling van de algemene socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst het CGVS naar de desbetreffende paragrafen verder in deze beslissing (zie infra).

Wat betreft uw verklaring dat u graag documenten wil bekomen in België, dat u hier geen slaapplek hebt en niet legaal mag werken, dat u de vaat en kleren moet wassen van vrienden bij wie u soms logeert, dat u hier graag naar school ging en dat u hier een bijdrage wil leveren aan de maatschappij en een toekomst wil opbouwen met uw familie, die u naar België zou willen halen (Verklaring volgend verzoek, vraag 11, 23), volstaat het hierbij te stellen dat deze elementen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name de kopieën van een eigendomsakte van jullie woning op naam van uw oom, een brief van het dorps hoofd ter bevestiging van uw herkomst, de taskara's van uw moeder, twee ooms en twee dorpsgenoten die bescherming kregen in Duitsland, een document van de bank in verband met een hypothecaire lening, het paspoort van uw vader, medische documenten van uw moeder en schooldocumenten van uw jongere broers (Verklaring volgend verzoek, vraag 18), ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de documenten kopieën betreffen, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Bovendien is de kwaliteit van een aantal van de kopieën dermate slecht dat ze (deels) onleesbaar zijn, dit is met name het geval bij de taskara's van uw moeder en uw ooms (Verklaring volgende verzoek, vraag 18). Voorts dient opgemerkt te worden dat deze documenten geen enkele bewijswaarde hebben met betrekking tot uw terugkeervrees, gezien deze documenten louter betrekking hebben op uw familiale situatie, verblijfplaats en de identiteit van dorpsgenoten die bescherming zouden gekregen hebben in Duitsland. Het is overigens opmerkelijk dat u deze documenten pas nu, bij uw zesde verzoek om internationale bescherming, voorlegt. U verklaarde dat u deze documenten nu pas voorlegt omdat u heel jong was bij vertrek uit uw land, niet wist hoe alles werkte en bang gemaakt werd door jongens die zeiden dat u niets mocht vertellen over Pakistan (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). U zou daarom gelogen hebben bij uw eerste interview, maar daarna zou u altijd de waarheid verteld hebben. Het CGVS ziet echter niet in hoe het slechte advies dat u aanvankelijk kreeg van anderen u ervan weerhield deze documenten eerder neer te leggen, temeer daar u reeds vijf keer een verzoek om internationale bescherming deed en u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en familiesamenstelling niet meer gewijzigd hebt sinds uw onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek. In elk geval heeft geen van deze documenten, met uitzondering van het document van het dorps hoofd, betrekking op uzelf, waardoor u met deze documenten uw beweerde verblijf in Samarkhel geenszins aantoonst. Het document van het dorps hoofd volstaat niet om uw verblijf in Samarkhel aan te tonen gezien het slechts een kopie is en uit de vertaling blijkt dat het document een gesolliciteerd karakter heeft. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een

verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die

dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheids-medewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van de verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid van de partijen. Hij maakt ook nog gewag van een beoordelingsfout.

In het verzoekschrift gaat verzoeker onder meer in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering waarbij hij de nood aan een toekomst-gerichte beoordeling benadrukt. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer dreigt te worden beschouwd als verwesterd en licht toe: *“Hierbij is het van belang op te merken dat verzoeker net geen 16 jaar oud was op het moment van zijn aankomst in België en dat hij als niet-begeleide minderjarige is aangekomen in België, zonder enige hulp, bijstand of gezelschap van familieleden. Ondertussen is verzoeker 23 jaar oud, is hij bijna zeven jaar geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij eveneens al bijna zeven jaar in België.*

Omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en grote mate van integratie in de Belgische samenleving (zie infra), kan er in zijn hoofde dan ook sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van ‘verwestering’. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de ‘Westerse’ cultuur zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om te aarden in het Afghanistan van vandaag, dat ondertussen volledig onder het bewind van de Taliban is gekomen, maar zal ook bepaalde risico’s inhouden in geval van terugkeer om door de lokale, Afghaanse gemeenschap en de Taliban, als de facto-regering, als ‘verwesterd’ beschouwd te worden.

Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van ‘verwesterd’ te zijn.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf ‘verwesterd’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban zal gepercipieerd worden na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan en een jarenlang verblijf in Europa.”

Verzoeker houdt vervolgens een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan worden samengevat als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds het aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa en verwijst naar het arrest van de Raad van 30 oktober 2019 met nr. 228 243 waarin wordt erkend dat zelfs indien een verzoeker verklaart dat hij nog steeds gelovig is, dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de taliban wel degelijk kan worden beschouwd als een afvallige. Er kan volgens verzoeker een onderscheid worden gemaakt tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke ‘verwestering’ bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van ‘verwestering’ aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die wijzen op een mate van ‘verwestering’. Het kan gaan over triviale zaken,

die worden toegeschreven aan een persoon, louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, in casu in Europa. De notie van gepercipieerde verwestering is in het geval van verzoeker van belang, zo stelt hij. Vervolgens verwijst verzoeker naar onderzoek van Friederike Stahlman, Afghanistan-experte en antropologe, die al jaren onderzoek doet naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan, onderzoek dat de basis vormt voor onder meer het OSAR-rapport van maart 2021 (zie OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"*, 26 maart 2021; Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans"*, Diakonie Deutschland, juni 2021, p. 3-4). Verzoeker betoogt dat uit haar onderzoek blijkt dat Afghaanse onderdanen die na een verblijf uit het buitenland terugkeren eenvoudig kunnen worden geïdentificeerd als verwesterd. De term *"qarbzadeh"* in het Dari (letterlijk verwesterd) wordt volgens deze experte gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn.

Volgens F. Stahlmann worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten. Verzoeker betoogt dat omdat de tekenen van verwestering soms erg subtiel zijn men deze niet altijd gemakkelijk kan verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Uit het Westen terugkerende Afghanen zijn volgens dit onderzoek gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel worden geïdentificeerd. Ook volgens de EUAA *"Country Guidance"* van november 2021 kunnen personen die worden beschouwd als verwesterd door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen worden gezien als niet-Afghaans. Verzoeker wijst vervolgens ook op oudere studies die reeds in dezelfde richting wezen (ASYLOS, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 40-42). De factoren die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand is 'verwesterd', zijn dus gebaseerd op kleine, soms triviale gedragsveranderingen of uiterlijke kenmerken, zoals een bepaald accent, een ongepaste manier van kijken, een bepaalde houding of kledingstijl, die echter zeer gemakkelijk zijn te identificeren in de context van de traditionele Afghaanse maatschappij. Vooral Afghanen die op jongere leeftijd, als minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals verzoeker, lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico als gevolg hiervan op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de installatie van de talibancontrole.

Daarbovenop wordt vastgesteld dat hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe meer afstand men heeft genomen van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men door derden wordt beschouwd als 'verwesterd'.

Met betrekking tot zijn verwestering argumenteert verzoeker het volgende: *"In het geval van verzoeker moet in dit verband opgemerkt worden dat hij bijna zeven jaar geleden zijn land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en sedert even lang in België, een Europees, Westers land woont. Hoewel hij ondertussen meerderjarig geworden is, heeft hij als minderjarige een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België beleefd, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden, omringd door een voogd en professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten etc.*

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zich 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit Talibanbewind (zie infra)."

Voorts gaat verzoeker in op het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd. Hij stelt vooreerst dat hoewel grondiger onderzoek is vereist, er op basis van de beschikbare informatie na de

machtsovername door de taliban redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat deze risico's vandaag nog steeds actueel zijn. Verzoeker stelt met betrekking tot zijn vervolgingsvrees dat reeds voor de machtsovername door de taliban verschillende bronnen wezen op het risico voor terugkerende Afghanen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep of een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging omwille van o.a. hun verblijf in het Westen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, p. 46-47. Verzoeker wijst vervolgens op de meest recente EUAA "*Guidance Note*" van november 2021 volgens dewelke de daden waaraan verwesterde personen worden blootgesteld neerkomen op vervolging, bijvoorbeeld als gevolg van geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen. Verzoeker citeert uit het OSAR-rapport van 26 maart 2021 waaruit volgens verhemzoeker blijkt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen komen niet alleen frequent maar ook voorzienbaar is en zich bijzonder snel voordoet (OSAR, p. 8-9). Verder worden terugkerende Afghanen ook het doelwit van hun familie en de brede Afghaanse bevolking. Zij kunnen ervan worden beschuldigd dat zij ongelovig zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en het slachtoffer van soms dodelijk geweld. Verzoeker citeert vervolgens verschillende passages uit hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het loutere contact met Europeanen kan leiden tot geweld, ongeacht de frequentie ervan. Tevens blijkt dat het geweld tussen gemeenschappen kan verhogen wanneer lokale banden ontbreken en er een vijandigheid is ten aanzien van terugkeerders. Hieruit blijkt ook dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban kan worden gezien als verraad, ongeacht de houding die terugkeerders aannemen tegenover hun beleid; dat ze slachtoffer kunnen worden van intra-familiaal geweld en dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen. Verder blijken er gevallen waarin terugkerende Afghanen werden bedreigd, achtervolgd of zelfs aangevallen door onbekenden die hen als ongelovigen of verraders beschouwden. Het OSAR-rapport vermeldt eveneens verschillende concrete gevallen waarin terugkerende Afghanen werden geconfronteerd met (dodelijk) geweld, en dit omwille van uiteenlopende redenen, zoals een verblijf in Europa, het feit dat ze geen baard droegen of nog werden verdacht van samenwerking met 'ongelovigen'. Verzoeker haalt ook onderzoek aan van Stahlmann van juni 2021 (Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), Diakonie Deutschland, juni 2021), waarin ook melding wordt gemaakt van het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden gemaakt om de reis naar Europa te financieren en de veronderstelling dat terugkeerders uit Europa vermogend zijn, wat het risico op criminele aanvallen verhoogt.

Verzoeker meent dat de vervolgingsgronden politieke en religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep van toepassing zijn op terugkerende Afghanen die worden gepercipieerd als verwesterd en dat ook in de EUAA "*Guidance Note*" deze drie gronden relevant worden geacht. Hij wijst erop dat het verlaten van Afghanistan omwille van problemen met de taliban kan worden gepercipieerd als een daad van verzet; dat vele Afghanen in Europa hun geloof aan de kant hebben geschoven of op een laag pitje hebben gezet en dat jonge Afghanen kunnen worden beïnvloed door de Westerse cultuur en dat sommige van deze waarden zodanig fundamenteel zijn geworden voor hun identiteit dat zij moeilijk hun plaats kunnen terugvinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving. Ten slotte verwijst verzoeker ook naar de analogie met het arrest "*Sufi and Elmi*" van het EHRM waarin het Hof benadrukte dat het risico nog groter was voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn geweest om te worden beschouwd als verwesterd.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in Afghanistan waarvan terugkeerders het slachtoffer kunnen worden en die volgens verzoeker tot gevolg kunnen hebben dat zij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor is voldaan aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 van het EVRM). Verzoeker verwijst opnieuw naar het reeds geciteerde onderzoek van Stahlmann waarin zij stelde dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting en dat voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, de enige overlevingsstrategie er meestal in bestaat om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt volgens verzoeker ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat ze hun familie met hun verwachtingen teleurstellen, als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd worden en zelfs een veiligheidsrisico vormen. Volgens onderzoekers Schuster en Majidi wordt een persoon die terugkeert beschouwd als een mislukking en wordt de terugkeer gezien als een bewijs dat deze persoon zich aan criminaliteit heeft schuldig gemaakt of als een bewijs van luiheid (L. Schuster en N. Majidi, *Deportation Stigma and Re-migration*, *Journal of*

Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652). Verzoeker wijst er ook op dat EUAA en OSAR opmerken dat stigmatisering en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaken van de behandeling van terugkeerders uit het Westen, wat ook wordt bevestigd door oudere bronnen (ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 41-46).

Verzoeker meent dat het stigma dat met terugkeer gepaard gaat, in de huidige omstandigheden des te meer pertinent lijkt te zijn nu ervan kan worden uitgegaan dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker is teruggeplooid op traditionele levens- en zienwijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat dit gepaard gaat met stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij meent dat dit minstens verder moet worden onderzocht in het licht van de veranderde omstandigheden en in het licht van de catastrofale gevolgen die de machtsovername door de taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precarie humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte economie en een ongeziene humanitaire crisis. Verzoeker zet daarop uiteen dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als verwesterd beschouwde personen en verwijst daarvoor naar de UK Home Office *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van april 2022, p. 9-10 en wijst erop dat de EUAA in de *“Country Guidance”* van november 2021 besluit dat ondanks de beperkte informatie, er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals blijkt uit hun uit publieke verklaringen (EUAA *“Country Guidance”*, p. 81). Hij wijst er verder op dat het beleid van de taliban erop is gericht economische migratie te tolereren en illegale migratie naar het Westen te bestraffen en dat het nog niet duidelijk is welke straffen zij voorzien voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze hebben verlaten.

Verzoeker betoogt inzake de risico's in geval van terugkeer verder als volgt: *“In ieder geval zullen de Taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen verbleven heeft. Verzoeker verliet Afghanistan namelijk zonder dat hij een Afgaans paspoort had op het moment van zijn vertrek. Indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afgaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien verzoeker met het vliegtuig zou reizen, zal daarnaast ook zijn vliegticket een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Ook indien hij over land zou reizen in Afghanistan, dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer zijn verblijf in het Westen verraden. Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, niet alleen in geval van een identiteitscontrole, maar ook na een eenvoudige ondervraging waarmee gemakkelijk ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (zoals eerder werd uiteengezet). De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban (...) Afghanen worden streng gecontroleerd bij checkpoints van de Taliban.”* Verzoeker argumenteert dat het risico om aan controleposten te worden beschouwd als verwesterd nog groter is omdat de taliban een strenge controle uitvoeren door o.m. smartphones uit te pluizen. Hij besluit dat, gelet op uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de taliban met betrekking tot het huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, dus redelijkerwijs kan worden vermoed dat het risico op vervolging omwille van ‘verwestering’ nog steeds actueel en reëel is.

Tot besluit van dit onderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij heeft nagelaten op concrete wijze te onderzoeken of hij in geval van terugkeer riskeert om te worden beschouwd als verwesterd en de reële risico's in dat geval ook niet heeft onderzocht.

“Wat het motief van verwerende partij betreft dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij zich bij terugkeer aanpast aan de geldende normen en waarden, waarbij het aanneemt dat het gegeven dat hij er is opgegroeid een dergelijk proces vergemakkelijkt, hierboven reeds is vastgesteld dat in het bijzonder jongeren in hun tienerjaren, door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en gevoelig zijn voor de wijziging van bepaalde kenmerken.⁶⁸ Jongeren die op erg jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken (...)

Verzoeker is op erg jonge leeftijd aangekomen in het Westen, namelijk op 16-jarige leeftijd, op een moment waarop hij inderdaad nog erg beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft verzoeker reeds meer dan zes jaar in België. Op dit moment, zes jaar later, is verzoeker zijn persoonlijkheid beïnvloed door Westerse waarden en normen, wat uit zijn enorm ontwikkelde sociale integratie en duurzame lokale

verankering blijkt. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt bovendien dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen

"Adolescence is among the most confusing periods in the lifespan, largely because it is when we start to doubt whatever our parents taught us while we struggle with finding something new to hold onto and guide us through life. In other words, a process known as identity formation starts in adolescence. Contemporary psychological research on identity was initiated by Erikson (1950, 1968), who described identity formation as a search for a new sense of sameness and continuity in order to avoid role confusion. Forming a stable identity is important, because role confusion might manifest itself in the form of "delinquent and outright psychotic episodes" (Erikson, 1950)."

De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving: *"The term identity not only includes how teens view themselves but also the groups they're a part of. In this sense, there are internal and external factors that form identity, including those which teens do and do not have control of. There are some aspects of identity that are made up of how teens define themselves in relationship to their peers, school, family, and social environments."*⁷¹ (Eigen onderlijning) Afghaanse jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht, zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele 'kompas' is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer:

*"These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures... The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernised. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them..."*⁷² (Eigen onderlijning)

Op geen enkele wijze houdt verwerende partij met deze motivering rekening met de mogelijke eigenschappen van 'verwestering', noch met de gevolgen ervan en de mogelijke risico's die, zoals hierboven aangetoond, vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet kunnen uitmaken.

Op geen enkele wijze houdt verwerende partij met deze motivering rekening met de mogelijke eigenschappen van 'verwestering', noch met de gevolgen ervan en de mogelijke risico's die, zoals hierboven aangetoond, vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet kunnen uitmaken.

Verwerende partij laat de door verzoeker geciteerde landeninformatie en de daaruit afgeleide vaststellingen volledig buiten beschouwing. De motivering van verwerende partij vindt geen steun in objectieve landeninformatie.

Artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet legt nochtans de verplichting op om het onderzoek op objectieve en individuele wijze te beoordelen en daarbij rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt, alsook de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (in casu een gepercipieerde 'verwestering'), de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Hoewel het in feite niet ondenkbaar is dat iedere persoon die terugkeert uit het Westen in Afghanistan het risico loopt op vervolging onder het huidige Talibanbeleid (zoals dat blijkt uit de bij dit verzoekschrift geciteerde landeninformatie), heeft verwerende partij evenmin enig onderzoek gevoerd naar het profiel van verzoeker om te beoordelen in welke mate er in zijn hoofde sprake is van elementen van 'verwestering'.

Nochtans stelt EUAA uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden. Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging zal worden blootgesteld, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals het geslacht, gedragswijzigingen, regio van herkomst, afkomst uit een conservatief milieu, leeftijd (voor kinderen kan het moeilijk zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse sociale beperkingen en religieuze voorschriften), de zichtbaarheid van verzoeker, enz.:

(...)

Uit het eerder geciteerde arrest van Uw Raad blijkt nochtans dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel

onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op ‘verwestering’:

“Het voorgehouden profiel van de verzoekende partij, de objectieve landeninformatie en de elementen, zoals hoger weergegeven, die het huidige verzoek om internationale bescherming kenmerken vereisen een grondig onderzoek door de verwerende partij. Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. In het kader van een zorgvuldig onderzoek van huidig navolgend verzoek om internationale bescherming kan het aangewezen zijn om de verzoekende partij te horen om te onderzoeken of de aangehaalde elementen die mogelijkerwijze kunnen wijzen op verwestering, kenmerken zijn waardoor de verzoekende partij uiterst moeilijk of nagenoeg zich niet kan aanpassen in zijn regio van herkomst in Afghanistan. De beoordeling van deze kenmerken houdt een individueel onderzoek in waarbij voorts onder meer het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol spelen. Uit de EASO guidance note van juni 2019 blijkt dat in het individueel onderzoek ook rekening moet gehouden worden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, het gedrag van de familie, enzovoort. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met al deze elementen rekening gehouden heeft en deze onderzocht heeft.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 2 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 9 maart 2023 overeenkomstig voormeld artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende stukken:

1. foto's van verzoeker met zijn ex-vriendinnen;
2. foto's van verzoeker met een vriendin;
3. foto's van verzoeker op carnaval;
4. foto's van verzoeker op een kerstmarkt;
5. foto's van verzoeker op de zwembad;
6. printscreen van Badoo (dating app) profiel van verzoeker;
7. printscreen van Meet24 (een andere dating app);
8. attest van de sociale dienst van het centrum ‘Sugny’;
9. attest van de heer A.L.

Verzoeker licht toe dat hij met deze nieuwe stukken wenst aan te tonen dat hij in België volledig is geïntegreerd; hij maakt kennis met mensen door Dating Apps, zoals badoo en Meet24, heeft meerdere vriendinnen in België gehad en heeft een dichte vriendin, die hij vaak ontmoet. Hij neemt deel aan verschillende culturele evenementen in België, zoals carnaval en kerst, helpt de andere bewoners van het centrum in Sugny documenten te begrijpen en speelt de rol van de tolk.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechts-plegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheids-voorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In zijn arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld: *“Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het huidig volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 31 augustus 2021 en dus kort na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. Van verzoeker werd een verklaring volgend verzoek afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 oktober 2021.

Verzoeker verklaarde daar onder meer te vrezen dat hij door de taliban als ongelovige zou worden gezien nu hij een tijd in het buitenland heeft doorgebracht (AD CGVS, 6de VIB, verklaring volgend verzoek, 25 oktober 2021, vraag 19).

In de bestreden beslissing wordt gesteld *“dat dit louter een bewering is die u niet in concreto staft. Het is nochtans in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds soennitische moslim bent (Verklaring volgend verzoek, vraag 9) en u verduidelijkt niet waarom de taliban u na een verblijf in België als ongelovige zouden zien. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd en gedood, zoals u beweert.”*

De Raad kan zich echter niet achter deze motieven scharen. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat ook teruggekeerde Afghanen die nog steeds moslim zijn, als niet-religieus of ongelovig kunnen worden gepercipieerd door de taliban, hun familie of de Afghaanse samenleving. Dat verzoeker nog steeds een soennitisch moslim is, neemt dus niet weg dat hij bij terugkeer kan worden gepercipieerd als ongelovig.

Waar wordt gesteld dat verzoeker niet verduidelijkt waarom de taliban hem na een verblijf in België als ongelovige zouden zien, blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenwel niet dat hij hierover verder is ondervraagd op de DVZ. Er werden verzoeker over deze specifieke vrees op de DVZ geen bijkomende vragen gesteld noch werd hierop verder ingegaan; evenmin werd verzoeker uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS om deze vrees verder toe te lichten.

Verder wordt verwezen naar *“beschikbare landeninformatie [waaruit] kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen”*, doch hierbij wordt niet gespecificeerd welke landeninformatie dit betreft.

De meest recente landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen betreft de EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, waar wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen hebben ingediend en zij die vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen worden toegelaten, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over personen die Afghanistan hebben verlaten. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of geen

goede moslims zijn of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen hebben verlaten en daarom in het Westen verblijven (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 56-57). Hieruit blijkt dat er in de toen beschikbare landeninformatie toch voldoende ernstige aanwijzingen voorhanden waren om verzoekers vrees om bij terugkeer als ongelovige te worden beschouwd en zijn individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, nader te onderzoeken, quod non in casu.

5.2. In het verzoekschrift voert verzoeker een vrees voor vervolging aan omwille van een (toege-schreven) verwestering.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de meest actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan: security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan: security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in het gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan ook resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als “*verwesterd*” worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt een individuele beoordeling zich op, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor norm-overschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In dit geval zal de Raad nagaan of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.3. In casu, stelt de Raad vast dat verzoeker, die geboren zou zijn op (...) oktober 1999 (zie bv. AD CGVS, Verklaring volgend verzoek, 25 oktober 2021, nr. 4), 15 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok en op 30 september 2015 als niet-begeleide minderjarige een eerste beschermingsverzoek indiende bij de Belgische overheden. Er werd hem, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen.

Verzoeker verblijft sindsdien reeds zeven jaar onafgebroken in Europa, waarvan het merendeel in België en één jaar in Frankrijk. Heden is verzoeker 23 jaar oud.

Verzoeker legt, via aanvullende nota, foto's en verklaringen voor waaruit moet blijken dat hij meerdere vriendinnen heeft gehad België, dat hij een dichte vriendin heeft die hij vaak ontmoet, dat hij deelneemt aan verschillende culturele evenementen in België, zoals carnaval en kerst, dat hij de andere bewoners van het opvangcentrum in Sugny helpt met vertalingen en dat hij goed is geïntegreerd. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij nog steeds in een opvangcentrum van Fedasil verblijft, dat hij niet meer kan werken na zijn negatieve beslissingen maar Frans heeft geleerd en voor mecaniciens heeft gestudeerd. Hij voegt hieraan toe dat de manier waarop hij heden in België leeft en de waarden en normen die hij nu hanteert, onmogelijk vol te houden zijn in Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij het grootste deel van zijn puberteit en adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de

overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Heden stelt zich de vraag of verzoeker, die als minderjarige België binnenkwam en reeds zeven jaar in Europa verblijft, zich kan conformeren aan de actueel heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021. Deze weerspiegelen immers niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin verzoeker is opgegroeid maar werden door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. In die zin lijkt het gegeven dat er onduidelijkheid blijft bestaan over verzoekers werkelijke regio van herkomst in Afghanistan minder van belang.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal individuele elementen aanhaalt die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een (toegeschreven) verwestering aan te nemen.

Verweerder heeft echter nagelaten om deze elementen, waarvan een aantal reeds impliciet aanwezig waren en bleken uit verzoekers profiel ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, te betrekken in het onderzoek naar verzoekers nood aan bescherming bij terugkeer naar Afghanistan en dit in het licht van de gewijzigde situatie en context in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Een verder onderzoek naar verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals zijn traject in België, en de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in het kader van een (toegeschreven) verwestering alsook in het licht de voormelde actuele objectieve landeninformatie in punt 5.2 en de daarin geschetste risicoprofielen, dringt zich op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker, ondanks zijn zesde beschermingsverzoek, nog steeds verblijft in een opvangcentrum van Fedasil, hetgeen lijkt te wijzen op een zekere kwetsbaarheid. In die zin leest de Raad dat verzoeker bij de DVZ verklaarde te lijden aan epilepsie (AD CGVS, 6de VIB, verklaring volgend verzoek, 25 oktober 2021, vraag 11).

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen wat voorafgaat, meent de Raad dat verzoeker een nieuw element heeft voorgelegd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, waardoor het volgend verzoek verder en ten gronde moet worden onderzocht door de commissaris-generaal. Het komt prima facie tevens nuttig voor om verzoeker dienaangaande te horen, hetgeen ingevolge de schriftelijke aard van de procedure en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, niet mogelijk is voor de Raad.

Bij gebrek aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES